

Cap a un nou món

Alejandro Pérez-Pérez

Era una nit d'estiu de la darrera era de gel.

—No podem tornar enrere, hem fet ja un llarg camí; què pensaran els teus avantpassats, si dubtes?

El mannà estava davant nostre, enrere només gel.

—Vols que els teus fills reneguin de tu?

Aquell dia el cel era gris, el mar blau cel transparent, el gel blanc i les canoes tronc cremat. Les veles de pell congelada, sense vent, penjaven inertes i les dones a proa mantenien el foc. Rumb a l'oest des de la costa nord de la península, vorejàvem els cingles glaçats. Un joc d'eines, amb ganivets de sílex esmolat, gratadors denticulats i puntes de llança 'fulla de llorer' per caçar aquelles foques esmunyedisses, pells de cérvol vermell per cobrir-nos i branquillons per al foc eren tot l'equipatge.

—Trenta llunes i encara penses que no veurem el verd ni caçarem a peu?

Jo no sentia la veu dels avantpassats, però al vespre del dia més llarg del cicle solar em va arribar des de la posta de sol l'aroma de les bèsties de pèl llarg i dents corbades. A les platges de les nostres mares els seus fills s'escarrassaven per trobar closques i eriçons.

—Haviem de marxar!

Les terres del gran continent no ens oferien mannà, ni al nord glaçat ni a l'est d'on havíem arribat. Només podíem anar cap a ponent si creuàvem el mar fins a deixar enrere les glaceres i trobar gerds, nabius i rovellons. Els peixos i les aus ens farien companyia fins on ningú ens esperava, on trepitjaríem per primer cop i veuríem paisatges mai coneguts i ocells de mil colors.

—Confia en el teu destí i trobaràs un nou món.

La darrera nit de gel va ser curta, de cop les veles s'ompliren i amb la nova llum vam veure el bosc i la platja de sorra que ens convidaven després de la gebradora travessia. Fa moltes estacions que vam deixar la nostra vella terra.

—Algú sabrà mai que vam arribar de l'est?

Enllaç a l'àudio de EnVeuAlta:

<https://soundcloud.com/enveualtacat/138-cap-a-un-mon-nou>